

Italská literatura má díky rozmanitosti svého území a především díky historickému vývoji mnoho specifik. Jedním z nich je dialektální tvorba v době, kdy dialekty již téměř ztratily svou původní komunikační funkci. Pro svou diplomovou práci jsem si vybrala téma italské poesie v dialektu 20. století, neboť právě v poesii je tato tendence návratu k dialektům nejsilnější.

Tato látka byla zatím nejúspěšněji zpracována Frankem Brevinim, jehož rozlišení pěti hlavních proudů dialektální poesie 20. století považuji za velice objevené, a proto jsem si jej dovolila použít i v této práci. Naopak výběr čtyř dialektálních básníků, Giottiho, Marina, Guerry a Pierra, jimiž se tato práce zabývá podrobněji, je čistě subjektivní, pouze snad dokládá fakt, že dialektální poesie 20. století našla svou největší sílu na poli lyriky.

Cílem této práce není dokazovat, že dialektální literatura má právo existovat i v době, kdy její antropologický svět již v podstatě neexistuje; to dokazuje sám fakt, že v dialektu vznikají stále nová díla. Snažila jsem se jen částečně zmapovat fenomén, který je neprávem opomíjen, a doložit, že dialekt je pro poesii vhodným nástrojem a záleží pouze na nadání autora, zda tento nástroj dokáže použít.